lahkuda; oli ju nii lustiline teistega klaast wiina juures istuda — kodus oli nii waikne ja igaw. Eks paljud nõnda mõtle. Sellepärast ei olnud ta ju halb inimene. Pidi ta otse nõnda tulema. Mis aitab nüüd kõik kahetsemine. Surnud on surnud — tema oma naist surnuist üles ei ärata. Aga tema peab lapsele elama — elama ja peatoidust muretsema. Ja kaine olema. Sest laupäewast saadik enam ta kõrtsi ei läbe — kõik prii aeg on tema lapsele Annale. Jumal teab, kui kaua ta ka seda õrna taimekest tohib rawitseda? Wana tädi, kes tema palwe peale tema ja lapsega linna asus elama, arwab ka, et laps enam kaua ei ela, temal on „üleilmlised" silmad. Isa arwas, et ta oma lapse usaldusе jälle wõidab, kui ta kodukülast lahkub ja teise paika asub elama. Aga tema lootus ei läinud mitte täide. Ema surmast saadik on laps ikka waikne ja kurb. Isa katsub igapidi lapse usaldust ja armastust wõita, ta tahaks temaga mängida, tema suust õiskamise healt kuulda. On ta ju, hoolimata baigusest, emaga mänginud ja naljа teinud, kui ema tema puppesid puhastas ja seal juures laulusid laulis. Kui Annake ommetegi omad käekesed tema järele wälja sirutaks ja talle suud annaks. Siis tunneks ta, et ta oma lapse ees on armu leidnud! Kõik votamine on asjata. Surnud ema on seda kõik hauda wiinud. Hirmuga waatab laps isa otsa, ja midagi ei tee temale enam rõõmu. Igal laupäewa õhtul läheb ta pärast palgasaamist poodi ja ostab oma lapsele mänguasju, maiusepalakest ja mõned riidetükid. Ja kui isa annetega kodu tuleb ja nad lapsele sülle paneb, wastab laps üsna wiisakalt: „Tänan wäga, isa!" Aga rõõmuhealt pole kuulda

lapse suust, ja asjata votab isa lapse poolt suuandmist. Oma last sellele sundida ta ei taha. Isa tunneb elawalt, see laps on t e m a k õ h t u m õ i s t j a; lapse argdus on tema trahw tehtud patu eest. Ikka raskemine muljub süütundmine tema hinge kui koorem ja sagedaste igatseb ta metsikult oma naesega kokku saada, naesega, kes nii hea ja puhas oli, ja surema pidi, sest et ta tema wastu nii halastamata oli! Sest seda ta loeb igapäew oma lapse silmadest, mis uueste tema peale kaebdust tõstawad. Kas ta siis ju küllalt ei ole kannatanud?

Eks tema oma naist kõige enam tunne waja olewat, naist, kellega ta niikaua õnnelikult elanud, kunni ta joomahaiguse kütketesse langes? —

Jälle on laupäew. Ta käib kõik poeaknad läbi ja otsib oma lapsele asju, mis teda rõõmustaksiwad. Ehk ta leiab midagi sündsat. Aga kõik ilmaaegu. Annakesel on need asjad kõik ju olnud, ja nad ei ole talle mitte rõõmu teinud. Waewalt on ta ehk naeratanud. Oh, laps läheb ikka nõdremaks, tema palgekesed ikka õhemaks. Wiimaks kaotab ta weel ka oma lapse, ta läheb ära ema juure; siis on nad kaks ühendatud ja tema üksina, nende seltsist wälja lükatud!

Poeakante pealt ei leia ta midagi, tema läheb edasi, kunni majad ära lõpewad, ja tema tutwa tee peale jõuab, tee peale, mida ta nii sagedasti käinud, kui tema naene weel elas, ja jõuab kodukülasse. Ta läheb seda teed edasi. Ja tema on matuseaia peal.

Rohilisel kalmukünkal laseb ta põlwile, esimest korda. Rohi haljendab ja tähed särawad lahkeste puulehtedest läbi. Ta kahab palwetada — ta loeb „Meie Issa" palwet,

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1921, lk. 17